

Joh 1,35-51. Tredje søndag i treenighetstiden 2018

Er du en disipler? Vi som er døpt, er faktisk per definisjon disipler: Jesus sa: Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler i det dere døver dem...

Tekstene vi har hørt så langt i dag handler om det å lytte og være åpen for Gud, og som vi nå skal høre, om å bli kalt til å være Jesu disipler. Akkurat det kan nok skje på mange forskjellige måter, og det skulle ikke forundre meg om flere her har pussige og tankevekkende fortellinger om å bli møtt og kalt av Gud, men de rareste fortellingene finner vi nok likevel i Bibelen! Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Johannes i det første kapitlet:

Dagen etter sto Johannes der igjen sammen med to av disiplene sine. 36 Da Jesus kom gående, så Johannes på ham og sa: «Se, Guds lam!» 37 De to disiplene hørte hva han sa og fulgte etter Jesus. 38 Jesus snudde seg og så at de fulgte ham, og han sa: «Hva leter dere etter?» De svarte: «Rabbi, hvor bor du?» Rabbi betyr lærer. 39 «Kom og se!» sa Jesus. De gikk da med ham og så hvor han bodde, og de ble hos ham den dagen. Det var omkring den tiende time.

40 **Andreas**, Simon Peters bror, var en av de to som hadde hørt det Johannes sa, og som hadde fulgt etter Jesus. 41 Han fant nå først sin bror **Simon** og sa til ham: «Vi har funnet Messias!» – Messias betyr «Den salvede». 42 Så førte han Simon til Jesus. Jesus så på ham og sa: «**Du er Simon, sønn av Johannes. Du skal hete Kefas**» – det er det samme som Peter.

43 Dagen etter ville Jesus dra til Galilea. Da fant han **Filip** og sa til ham: «Følg meg!» 44 Filip var fra Betsaida, den byen Peter og Andreas var fra. 45 Filip traff **Natanael** og sa til ham: «Vi har funnet ham som Moses har skrevet om i loven, og som også profetene har skrevet om: Det er Jesus fra Nasaret, Josefs sønn.» 46 «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» sa Natanael. Filip svarte: «Kom og se!» 47 Jesus så Natanael komme gående og sa: «Se, der er en sann israelitt, en som er uten svik.» 48 «Hvor kjenner du meg fra?» spurte Natanael. Jesus svarte: «Jeg så deg før Filip ropte på deg, da du satt under fikentreet.» 49 Da sa Natanael: «Rabbi, du er Guds Sønn, du er Israels konge.» 50 «Tror du fordi jeg sa at jeg så deg under fikentreet?» sa Jesus. «Du skal få se større ting enn dette.» 51 Så sa han: «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler gå opp og gå ned over Menneskesønnen.»

Slik lyder det hellige evangeliet. (Joh 1,35-51)

En håndfull menn, Andreas, Simon Peter, Filip og Natanael var blant Jesu første disipler. Jeg synes det er en pussig fortelling. Det er noe med de ikke spesielt dypsindige spørsmålene og kommentarene som er befriende: «Hvor bor du?» «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» Men så slår de følge, er åpne og nysgjerrige, tar seg tid til å høre på denne fremmede som døperen Johannes har utpekt som «Guds lam». Og jommen er de raske til å trekke konklusjoner også: «Han er Messias, som Moses har skrevet om!»

De er lette å overbevise og lette å begeistre, disse første disiplene. Ikke helt som oss, kanskje. Og akkurat det er jo verdt et aldri så lite tankekors: Hvorfor er de så lette å overbevise, og hva er det som holder så mange av dagens mennesker tilbake?

Kan det ha noe med at de ikke har så mye å tape? Eller er det det at de så inderlig har lengtet etter noe som kan gi håp i en trøstesløs tilværelse? Eller kan det ha med det å gjøre at de lever så nær sitt folks historie og fremtidshåp, slik at de er i stand til å gjenkjenne Guds sønn, når han er der? Det kan godt hende.

Personlig tror jeg det har aller mest å gjøre med **samtalen** som oppstår mellom dem. Jeg har alltid hatt troen på de personlige møtene, og at ekte samtaler kan skape noe helt nytt mellom mennesker. Det er *det* vi ser i denne fortellingen.

En ekte samtale kjennetegnes av **åpenhet**: Hvem er du? Det er det vanskeligste og viktigste spørsmålet vi kan stille et annet menneske. Den som er grunnleggende nysgjerrig, vil ikke være fornøyd med overflatiske svar. Den som er grunnleggende interessert, vil alltid borre dypere.

En ekte samtale er også kjennetegnet av **ærlighet**. Når noen spør: Hvem er du, hva svarer vi? Tør jeg å si: Jeg er Astrid. Jeg er sjenert. Jeg er Astrid. Jeg er på leit. Jeg er Astrid. Jeg trenger en venn. Tør vi å være ærlige på hvem vi er dypest nede og hva vi vi trenger eller lengter etter?

En ekte samtale kjennetegnes av **tålmodighet**: Her er jeg og nå er *det* deg jeg er her for. Jeg kan være stille mens du tenker. Jeg kan vente til du vet hva du vil si. For meg er du så viktig at jeg vil lytte til deg med hele meg, så du forstår at du kan være sammen med meg - med hele deg.

En ekte samtale kjennetegnes av **aksept**: Jeg tåler å høre alt du vil si. Jeg blir ikke sjokkert. Jeg tåler deg og dine tanker. Du kan være trygg i denne samtalen.

En ekte samtale kjennetegnes av **utfordring**: Vi to, vi vil hverandre vel. Det betyr ikke at vi er enige om alt. Jeg kan utfordre deg på dine standpunkt. Du kan utfordre meg. Jeg kan gi deg forslag om hva du skal gjøre. Du kan foreslå ting for meg, men til syvende og sist har vi begge ansvar for egne valg.

Slikte ekte samtaler gir mening og trøst. Jesaja sa: «Herren Gud har gitt meg disiplers tunge, så jeg kan styrke den trette med et ord» (Jes 50,4) og slike ekte samtaler kan jeg ikke leve uten. I møte med en god venn eller sjelesørger, er det slike samtaler man får. Slike samtaler gir håp og visdom og kan forandre retningen på livet, om det trengs.

Når Andreas, Simon Peter, Filip og Natanael møtte Jesus, var samtalerne med ham – om enn korte – preget av elementer av ekte samtale: De var åpne, nysgjerrige, ærlige, tålmodige, aksepterende og utfordrende. De gav ny retning for hver av dem. Jesus så dem, han skjønnte at de lette etter noe. Gjennom samtalen oppsto noe nytt. De ble redefinerte og fikk ny identitet:

«Dere leter etter noe,» sa han til Andreas og Filip. «Du skal hete Kefas,» sa han til Simon. «Du er en israelitt uten svik,» sa han til Natanael.

Jesus så hvem de var og han skjønnte hva de trengte. Han utfordret og kalte dem til nye liv. Fordi han var Guds sønn, visste han mer om dem enn de visste selv – også før de hadde åpnet munnen. Vi, derimot, vet bare det som den andre velger å fortelle selv. Men vil du vite, må du invitere til samtale, og vil du forstå, må du lytte.

I dag er det misjonssøndag. Jesus var den første misjonær. «Følg meg,» sa han, og de fulgte ham.

Jeg tror de var så villige til å følge med fordi de opplevde å bli sett som de menneskene de var og som de menneskene de kunne bli. Jesus satte nye mål for dem. Når vi skal møte mennesker slik Jesus gjorde, har vi ingen bedre metode. Også vi trenger å møte og bli møtt med åpenhet, ærlighet, tålmodighet, aksept og utfordring.

Når vi møter og blir møtt slik, oppstår håp og tro og begeistring.

Jesus gir sine nye venner et løfte: «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler gå opp og gå ned over Menneskesønnen.»

Dette løftet gir han også til oss. Kanskje har du allerede sett det, at Jesus er veien til livet og fremtiden. Da har du noe å dele med andre. Da kan helt nye ting skje.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellig ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.